

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mráky a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobce: **R. T.**, zastoupeného advokátem Mgr. Davidem Obenrauchem, Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí ze dne 26. 8. 2022, čj. JMK 61028/2022, sp. zn. S-JMK 48464/2022/OD/Bo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2024, čj. 33 A 53/2022 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] V únoru 2021 městská policie zjistila, že je na parkovišti vyhrazeném pro osobní automobily zaparkovaná dodávka provozovaná žalobcem. Fotodokumentaci zjištěného stavu spolu s oznámením předala Magistrátu města Brna. Magistrát žalobce vyzval, aby uhradil určenou částku (500 Kč), nebo se k věci vyjádřil. Žalobce v podaném vysvětlení uvedl, že v řešené době vozidlo řídil a že na parkovišti zastavil jen na krátko, protože jako diabetik potřeboval předejít hypoglykémii (potřeboval se najíst). Nadto tehdy vzhledem ke kovidové pandemii platil zákaz nočního vycházení, parkoviště tedy bylo prázdné a žalobce svým jednáním nikoho neomezil ani neohrozil.

[2] Magistrát vydal příkaz, kterým žalobce uznal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, a uložil mu pokutu 1 500 Kč. Žalobce – už zastoupený advokátem – podal odpor. Ve věci pak bylo nařízeno jednání, ke kterému se dostavil žalobcův zástupce (žalobce se k odročenému jednání z pracovních důvodů nedostavil). Při jednání žalobcův zástupce nenavrhoval žádné důkazy; k věci se žalobce vyjádřil až v pozdějším písemném podání, ke kterému připojil lékařské potvrzení o svém onemocnění. Magistrát rozhodl, že se žalobce přestupku dopustil. Žalobce se proti rozhodnutí odvolal, Krajský úřad Jihomoravského kraje však jeho odvolání zamítl.

[3] Žalobce se bránil u Krajského soudu v Brně, ani tam ale neuspěl. Krajský soud zdůraznil, že se žalobce v čase, kdy na místo přijela městská policie, nenacházel ve vozidle

ani v jeho blízkém okolí. Jeho verze, že na parkovišti zastavil v nouzi, tak není uvěřitelná. Nadto je žalobcovo zdravotní omezení trvalejšího charakteru, a žalobce tedy má být připraven a mít po ruce potřebné léky, jídlo a tekutiny. Přestupek byl i společensky škodlivý – společenská škodlivost přestupku je totiž zpravidla naplněna už samotným porušením povinnosti stanovené zákonem; pro správní postih stačí, je-li jednání společensky škodlivé alespoň v nepatrné míře. Parkoviště bylo vyhrazeno pro osobní automobily. Na tom nic neměnila ani platnost vládních opatření vydaných v souvislosti s kovidovou pandemií.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (*stěžovatel*) kasační stížnost. Tvrdí, že neměl možnost se ve správním řízení vyjádřit, parkoviště bylo podle fotodokumentace naprosto prázdné a nebylo prokázáno, že by se tam stěžovatel zdržoval déle než pět minut. Stání na prázdném parkovišti v čase mezi 22:07 a 22:12, nadto v době platnosti zákazu vycházení, nemůže být vůbec společensky škodlivé. Ostatně stěžovatel po odpadnutí překážky vyvolané jeho zdravotním stavem parkoviště neprodleně opustil.

[5] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Neoznačuje právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou NSS či krajské soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba učinit tzv. judikaturní odklon. Stěžovatel ani netvrdí, že se krajský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Nic takového nezjistil ani NSS.

[8] Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu [§ 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona]. Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se mimo jiné dopravními značkami [§ 4 písm. c) téhož zákona]. Čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem; tj. jedná-li v krajní nouzi, která vylučuje protiprávnost jeho jednání (§ 24 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Je na obviněném, aby v řízení o přestupku tvrdil a doložil skutečnosti, které svědčí o naplnění podmínek krajní nouze (rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2020, čj. 8 As 119/2019 - 24, bod 14). Jednání není přestupkem, není-li společensky škodlivé (§ 5 zákona o odpovědnosti za přestupky). Společenská škodlivost je zpravidla dána už samotným naplněním skutkové podstaty přestupku; materiální stránkou přestupku (tj. jeho společenskou škodlivostí) má smysl se blíže zabývat v hraničních případech (například rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2019, čj. 6 As 321/2018 - 31, bod 19).

[9] Stěžovatel s jiným než osobním automobilem zaparkoval (stál) na parkovišti označeném dopravní značkou IP 11a (Parkoviště) doplněnou dodatkovou tabulkou E9 (Druh vozidla) se symbolem 203 (Osobní automobil). Nezpochybnil ani to, že byl povinen

pokračování

se touto dopravní značkou řídit, ani to, že se jí neřídil. Tvrdil, že jednal v krajní nouzi a že jeho jednání nebylo společensky škodlivé. Hodnověrně však nevysvětlil, proč se z důvodu akutního nedostatku cukru v krvi musel vzdát od vozidla (proč, vědom si svého onemocnění, neměl jídlo u sebe), ani kde si v době zákazu nejen nočního vycházení, ale i nočního maloobchodního prodeje jídlo sháněl. Ohledně společenské škodlivosti svého jednání stěžovatel tvrdil, že parkoviště bylo zcela prázdné (což podle fotodokumentace založené ve správním spisu není pravda). Neuvedl ale, proč podle něj zájem na bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích neohrožuje řidič, který svou povinnost řídit se dopravním značením plní jen tehdy, když se mu dopravní značení zdá v konkrétní dobu logické a přiléhavé. Za těchto okolností nespovídá napadený rozsudek o hrubém pochybení krajského soudu při výkladu nebo uplatnění výše shrnutých právních a judikатурních východisek.

[10] Pro úplnost – stěžovatel v řízení před krajským soudem nenamítal, že se ve správním řízení nemohl k věci vyjádřit, tato námitka je proto v kasačním řízení nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Kromě toho je ze správního spisu zřejmé, že je založena přinejmenším na chybném výkladu skutečnosti (ne-li na lži – ve věci proběhlo ústní jednání, ke kterému se dostavil stěžovatelův zástupce; stěžovatel se nadto k věci několikrát vyjadřoval písemně a správní orgány se jeho argumenty podrobně zabývaly).

[11] V této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému (krajskému úřadu) žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu